PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Nr. 1 | Marţi, 16 noiembrie 2004 | 8 PAGINI – GRATUIT

made in Academia Caţavencu

COMITETUL REDACŢIONAL: ION ILIESCU, ADRIAN NĂSTASE, THEODOR STOLOJAN, RODICA STĂNOIU, ANTONIE IORGOVAN, EMIL BOC, VALERIU STOICA, TEOCTIST, CORNELIU VADIM TUDOR, MUGUR ISĂRESCU, VIOREL HREBENCIUC, SERGIU NICOLAESCU, OCTAVIAN ŞTIREANU, GHEORGHE COPOS, ADRIAN SEVERIN, IOAN SOLCAN, TRIŢĂ FĂNIŢĂ, ANDREI MARGA

FERICIREA DE A STUDIA ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Nespus de mare este sprijinul frăţesc multilateral pe care Uniunea Sovietică îl acordă ţării noastre. Unul din aspectele importante ale acestui ajutor îl constituie faptul că un mare număr de fii ai oamenilor muncii din R.P.R au posibilitatea să studieze în institutele şi universităţile din Uniunea Sovietică pentru a se forma ca ingineri, medici, profesori, oameni de ştiinţă.

Pentru orice student român este o cinste şi o fericire să studieze în Uniunea Sovietică, în ţara ştiinţei, tehnicii şi culturii celei mai avansate din lume.

Studenţii şi aspiranţii români care studiază în Uniunea Sovietică sînt repartizaţi la cele mai mari şi mai importante institute de învăţămînt superior; ei vin astfel în contact direct cu oameni de ştiinţă şi profesori renumiţi.

Institutele sovietice de învăţămînt superior sînt adevărate focare de creaţie ştiinţifică. În aceste institute se desfăşoară, în afara obişnuitei munci pedagogice de creştere a noilor specialişti, o neîntreruptă şi extrem de bogată muncă ştiinţifică creatoare, legată de problemele concrete cele mai noi ale uriaşei opere de construire a comunismului. În felul acesta, în institute se reflectă puternic toate frămîntările lumii ştiinţifice sovietice, întregul proces de dezvoltare a ştiinţei şi tehnicii sovietice.

O preocupare centrală în toate institutele tehnice o constituie problemele legate de marile construcţii ale comunismului şi păcii de pe Volga, Don, Nipru, din Crimeia şi Turkmenia. În laboratoarele institutelor se fac cercetări şi experienţe legate de aceste probleme: profesori şi colective ale cadrelor de diverse specialităţi lucrează la rezolvarea nenumăratelor chestiuni teoretice pe care le ridică aceste construcţii de o amploare fără precedent. Profesorul Zolotariov, decanul Facultăţii Hidroenergetice a Institutului Energetic de la Moscova, conduce cercetările din institut în legătură cu transmiterea curentului de înaltă tensiune la mari distanţe pe linia Kulbaşev–Moscova.

În Uniunea Sovietică se desfăşoară o luptă uriaşă pentru dezvoltarea biologiei şi ştiinţelor agricole. Studenţii noştri au fericirea de a fi martori la elaborarea şi aplicarea în practică a noilor teorii revoluţionare în aceste ştiinţe, teorii care dau lovituri de moarte idealismului, weissmannmorganismului şi ilustrează triumful concepţiei materialiste în ştiinţă.

Studenţii din ţara noastră învaţă la Academia „Timislazev", unde lucrează şi predă marele savant sovietic, academicianul T.D. Lascuko, la Institutele Agronomice din Odesa, Harkov; la Institutul de Medicină din Leningrad, unde vin în contact direct cu lucrările academicianului Bakov, care continuă şi şi dezvoltă marea operă ştiinţifică a lui P. Pavlov; la Institutul de Chimie „Mendeleev" din Moscova, vestit prin laboratoarele sale perfecţionate în care se fac cercetări de mare importanţă; la Universitatea din Leningrad, unde predă fizicianul Iliuşin, laureat al Premiului Stalin, rector al Universităţii şi deputat în Sovietul Suprem.

Pentru mii şi mii de studenţi, printre care şi cei din ţara noastră, se pregăteşte să-şi deschidă porţile uriaşa clădire a Universităţii „Lomonosov", una din cele mai moderne şi impunătoare monumente arhitectonice ale Capitalei U.R.S.S.

În clocotitoarea activitate ştiinţifică creatoare din institutele sovietice sînt antrenaţi nu numai cadrele didactice, ci şi studenţii. În fiecare institut funcţionează asociaţii ştiinţifice cu cercuri pe lîngă catedrele de diverse specialităţi. În aceste cercuri studenţii prezintă şi dezbat lucrări proprii. Un număr mare şi dintre studenţii din R.P.R. lucrează în asemenea cercuri, unii dintre ei reuşind să obţină rezultate frumoase. Astfel sînt studenţii Gh. Vlăduţ, de la Institutul Tehnologic din Leningrad, Gh. Haup, de la Facultatea de Istorie a Universităţii din Leningrad, Mircea Constantinescu, de la Institutul de Chimie Jvanovo şi alţii care au fost premiaţi pentru lucrările prezentate în cercurile ştiinţifice. Avem deasemeni printre noi aspiranţi cu o activitate ştiinţifică rodnică şi apreciată în institutele unde lucrează. Astfel sînt Paul Drăghicescu de la Institutul Electrotehnic „Ulianov" din Leningrad, Alexandra Nisim de la Institutul „Kulbîşev" din Moscova şi alţii.

Muncind şi învăţînd alături de harnicii studenţi sovietici într-o asemenea atmosferă de activitate ştiinţifică creatoare, legată strîns de problemele practicii, studenţii noştri au prilejul să devină încă de pe băncile facultăţii specialişti bine pregătiţi, capabili să participe cu pricepere, cînd se vor întoarce în patrie, la rezolvarea numeroaselor probleme noi pe care le ridică construirea socialismului în ţara noastră. Metodele sovietice de muncă, pe care au ocazia să le cunoască nemijlocit, constituie pentru ei o armă puternică pentru învingerea oricăror greutăţi.

ION ILIESCU

(continuare în pagina 5)

VIITORUL LUMINOS AL LUMII VA FI COMUNIST

Teoria marxistă este interesată de sensul evoluţiei societăţii capitaliste şi de teoriile care o reflectă. Este evident că această societate s-a transformat în cei 3–400 de ani de existenţă, dar progresul uman împinge inevitabil acest sistem către dispariţie.

Acest proces, care îi oferă încă resurse pentru prelungirea existenţei, reprezintă o acumulare care în viitor va determina o explozie a structurii sociale.

(„Ideologii occidentale la porţile viitorului", în Tînarul leninist, revista de cultură social-politică pentru tineret a CC al UTC, anul II, nr. 10 (22)/1972, pp. 12-14)

ADRIAN NĂSTASE

(Continuare în toată pagina 2)

PARTIDUL, CEAUŞESCU, ROMÂNIA SPRIJINĂ EXEMPLAR CRIMINOLOGIA

Considerăm că obiectul generic al criminologiei îl reprezintă criminalitatea ca fenomen social ce apare pe o anumită treaptă de evoluţie a societăţii omeneşti, odată cu apariţia proprietăţii private asupra mijloacelor de producţie şi a claselor sociale antagoniste, şi care va dispărea ca rezultat al unui proces conştient, de lungă durată, pe o treaptă superioară de dezvoltare a societăţii.

RODICA STĂNOIU

(Continuare în pagina 3)

TINERETUL OMAGIAZĂ CU INIMA PLINĂ DE RECUNOŞTINŢĂ
CONTRIBUŢIA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU LA VIITOAREA LOR CARIERĂ POLITICĂ

Şi iată-i pe bobocii anului acesta posesori ai unui blazon visat de generaţii, transmis, sau mai mult încredinţat cu o sfinţenie cerebrală şi afectivă. Sîntem posesorii lui la capătul a 12 ani de şcoală şi sîntem prima serie care, prin modificările învăţămîntului, obţine acest titlu cu un grad de maturitate în plus.

Acest blazon ne conferă nişte drepturi concrete şi, dacă pot spune, formidabile, dar care obligă, în acelaşi timp, la seriozitate în pregătirea noastră, pentru a putea deveni specialişti de nădejde ai patriei noastre socialiste.

Universitatea e o răscruce gigantică, un popas unde conştiinţa individuală şi socială trebuie să se desăvîrşească.

(„Jurnal de boboc", în Universitas, lunar studenţesc politic, social, cultural al CUASC – Universitatea Bucureşti, nr. 1-2 (7-8)/1969, p. 3)

Promovînd o concepţie nouă, dinamică, profund revoluţionară şi de largă deschidere în legătură cu modul de organizare şi statornicire a relaţiilor dintre naţiuni în epoca contemporană, România socialistă, preşedintele său, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, acordă o însemnătate esenţială garantării valorilor fundamentale ale dreptului internaţional.

Magistralul raport prezentat Congresului al XII-lea de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al partidului, exemplu strălucit de abordare creatoare a realităţilor vieţii internaţionale contemporane, sublinia cerinţa ca „să fie respectate normele de drept internaţional unanim recunoscute" (Raport la cel de al XII-lea congres al Partidului Comunist Român, Editura Politică, Bucureşti, 1979, p.105), apreciind că în actualul moment istoric se impune cu necesitate ca „în spiritul răspunderii faţă de fiecare popor, faţă de pace şi civilizaţie, faţă de omenire, să se facă totul pentru a se asigura colaborarea şi dezvoltarea relaţiilor dintre toate popoarele".

În gîndirea creatoare, ştiinţifică, profund originală a secretarului general al partidului, promovarea valorilor dreptului şi echităţii ocupă un loc dintre cele mai importante. Am găsit în o-perele tovarăşului Nicolae Ceauşescu o strălucită fundamentare şi argumentare, în măsură să afirme cu putere o contribuţie proprie, de excepţională importanţă, a gîndirii româneşti la înţelegerea, dezvoltarea şi aprofundarea sensului profund umanist al marilor valori ce reprezintă de fapt adevărate jaloane ale evoluţiei civilizaţiei contemporane.

Cu deosebită pregnanţă apare ideea respectului valorilor morale în gîndirea preşedintelui Nicolae Ceauşescu. Aşa cum arăta şeful statului român, „făurirea unei noi ordini economice presupune şi o nouă ordine politică, noi norme de justiţie internaţională, care să statornicească principii superioare, cum sînt respectul dreptului naţiunilor, al popoarelor, al oamenilor de a fi stăpîni pe destinele lor, de a-şi organiza viaţa corespunzător propriilor năzuinţe. Un asemenea concept de drept internaţional va putea deschide calea unei conlucrări fructuoase între toate popoarele, în toate domeniile de activitate. Se poate spune că de-abia odată cu cucerirea deplină a independenţei de către toate popoarele, cu făurirea unei lumi mai drepte şi mai bune, cînd oamenii vor deveni cu adevărat liberi, vor putea să-şi făurească viaţa în deplină cunoştinţă de cauză. Aceasta va fi o eră nouă, superioară, o adevărată justiţie socială." (Nicolae Ceauşescu, *România pe drumul construirii societăţii socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 11, Editura Politică, Bucureşti, 1975, p. 739)

(„Valorile dreptului internaţional în contextul codificării şi dezvoltării sale progresiste", în Revista română de drept, nr. 2/1980, pp. 21-45)

viata studenteasca

Revistă a Uniunii Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România

Sub semnul adeziunii de conştiinţă şi acţiune a întregii studenţimi la cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu s-au desfăşurat

LUCRĂRILE CONFERINŢEI A XI-A A U.A.S.C.R.

NICOLAE CEAUŞESCU

Conferinţa U.A.S.C.R. — expresia voinţei unanime a studenţilor de a munci fără preget pentru binele patriei

Cuvîntarea tovarăşului

STRĂLUCITA CONTRIBUŢIE A TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU LA DEZVOLTAREA GÎNDIRII ROMÂNEŞTI ŞI NU NUMAI

În apelul pentru dezarmare şi pace, adoptat la 30 octombrie 1981 de Frontul Democraţiei şi Unităţii Socialiste din România, pe baza orientărilor stabilite de preşedintele Nicolae Ceauşescu, preşedintele FDUS, se arată: „Considerăm că forţele iubitoare de pace de pretutindeni, popoarele trebuie să se manifeste cu cea mai mare energie pentru a determina guvernele, parlamentele, conducerile statelor să abordeze o politică nouă, constructivă, pătrunsă de o răspundere maximă pentru soarta şi viitorul popoarelor şi păcii mondiale" (a se vedea „Scînteia", nr. 12191, 1 noiembrie 1981).

Pentru a ne referi numai la legătura dintre educaţia pentru dezarmare şi drepturile omului este evident – şi acest lucru a fost subliniat în numeroase rînduri de preşedintele României, tovarăşul Nicolae Ceauşescu – că în ansamblul drepturilor omului un rol esenţial îl are dreptul fiecărui individ la pace şi, în consecinţă, la viaţă şi la dezvoltare – aspect care ar trebui legat în mai mare măsură de problematica dezarmării şi de procesele educaţionale.

Pe această linie, Frontul Democraţiei şi Unităţii Socialiste din România, în apelul său din 30 octombrie 1981, cheamă toţi oamenii din ţara noastră „să-şi spună cuvîntul în cadrul unor largi manifestări publice, să organizeze adunări populare, demonstraţii, marşuri ale păcii şi alte acţiuni de masă, cerînd să se întreprindă şi să se intensifice acţiunile tuturor statelor şi popoarelor pentru împiedicarea amplificării cursei înarmărilor şi sporirii arsenalului militar, pentru măsuri concrete în domeniul dezarmării şi, în primul rînd, al dezarmării nucleare, pentru eliberarea omenirii de coşmarul unui nou război".

„Educaţie pentru dezarmare – necesitate şi actualitate", în Revista română de drept, nr. 12/1981, p. 3–7)

TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU, CONTRIBUŢIE MAJORĂ LA PACEA LUMII

Concepţia românească în problemele păcii şi dezarmării se întregeşte într-un tot unitar ce s-a amplificat în permanenţă, prin contribuţia majoră a preşedintelui Nicolae Ceauşescu la formularea orientărilor de ansamblu şi a propunerilor concrete prezentate în acest domeniu în cadrul diferitelor foruri internaţionale.

Poziţiile româneşti în legătură cu necesitatea păcii sînt afirmate constant în diferite documente de partid şi de stat, în documentele încheiate de România cu alte state.

Pe de altă parte, trebuie menţionat că, răspunzînd cu energie chemărilor adresate de secretarul general al partidului, poporul român s-a pronunţat şi se pronunţă tot mai ferm – în deplină unitate – în favoarea păcii, dezarmării, a destinderii şi securităţii internaţionale. Sînt semnificative, în acest sens, numeroasele manifestări populare pentru pace desfăşurate în România, apelurile adresate forţelor progresiste din întreaga lume. Dintre acestea menţionăm: apelul de pace adresat de Congresul oamenilor muncii tuturor popoarelor lumii (26 iunie 1981); apelul Marii Adunări Naţionale a Republicii Socialiste România adresat parlamentelor statelor semnatare ale actului final al Conferinţei de la Helsinki (1 iulie 1981); apelul pentru dezarmare şi pace al Frontului Unităţii şi Democraţiei Socialiste (30 octombrie 1981); apelul Marii Adunări Naţionale a Republicii Socialiste România către parlamentele, guvernele şi popoarelor ţărilor europene, ale Statelor Unite ale Americii şi Canadei (28 noiembrie 1981).

(„Strategia sistemului global al păcii", în Revista română de drept, revista asociaţiei juriştilor din Republica Socialistă România, nr. 9/1982, p. 12-13)

DREPTURILE OMULUI, UN CONCEPT RETROGRAD

Se pune apoi problema „filozofiei" de bază a acestor drepturi. Astfel, în concepţia clasică, dezvoltată în secolul trecut, statul era considerat principala ameninţare pentru drepturile individului. În această concepţie, susţinută încă şi în literatura actuală de specialitate, se consideră că există o contradicţie insurmontabilă între individ şi stat, drepturile omului conturîndu-se în aceste teorii ca garanţii ale individului împotriva abuzurilor posibile ale statului.

Asemenea puncte de vedere, după care denumirea de drepturi ale omului ar fi o formulă modernă ce ar acoperi în realitate „drepturile naturale", reflectă o anumită tendinţă de a minimaliza drepturile elementare ale omului, de a le încorseta în tiparele societăţii occidentale. În literatura de specialitate din occident se argumentează astfel diferite teze şi concepţii de justificare, sub pretextul „protecţiei internaţionale" a acestor drepturi, a amestecului în treburile interne ale altor state.

Analiza cercetărilor în domeniul drepturilor omului evidenţiază şi un tip de abordare factuală bazat pe studierea exercitării în concret de către cetăţeni a drepturilor prevăzute în legislaţie. Se încearcă prin astfel de cercetări operaţionalizarea în ceea ce priveşte analiza comparativă a implementării drepturilor omului.

Această tendinţă este ilustrată de activitatea unei instituţii din New York, intitulată „Freedom house" („Casa libertăţii"), care şi-a propus să inventarieze drepturile civile şi politice în lume şi, ca atare, să stabilească anual „studiul comparativ al libertăţii". Această cercetare ierarhizează statele pe o scară descrescîndă de la 1 („state libere") la 7 („statele cele mai puţin libere"). Acest gen de abordare cantitativă nerealistă, superficială, a fost, însă, criticată chiar în literatura occidentală.

În epoca contemporană, drepturile omului nu mai pot fi abordate numai sub aspectul tradiţional, al raporturilor individ–stat, ele trebuind a fi studiate şi sub o dimensiune internaţională ca prerogative de grup, naţionale.

După cum sublinia secretarul general al partidului în magistrala expunere din 3 august 1978, „concepţia noastră despre democraţie – şi, în acest context, despre drepturile omului – porneşte de la necesitatea asigurării deplinei egalităţi între oameni, a realizării unor relaţii economice şi sociale echitabile, care să permită fiecărui cetăţean să ducă o viaţă demnă, de la accesul liber la învăţămînt, cultură, ştiinţă, la posibilitatea participării directe a oamenilor, fără deosebire de naţionalitate – şi în primul rînd a maselor muncitoare – la conducerea întregii societăţi" (Nicolae Ceauşescu, România pe drumul construirii societatii socialiste multilateral dezvoltate, vol. 16, Bucureşti, Editura Politică, 1978, p. 542-543). *(Concepţii şi controverse în domeniul drepturilor omului, în Viitorul social, revistă a Academiei Ştefan Gheorghiu, ianuarie – februarie 1983, p. 45 – 50)*

Pagină realizată cu neprecupeţitul sprijin al tînărului tovarăş-autor

ADRIAN NĂSTASE

ORGANIZAŢIILE REVOLUŢIONARE STUDENŢEŞTI, SUB CONDUCEREA NEMIJLOCITĂ A PARTIDULUI, IDEE DE EXCEPŢIONALĂ IMPORTANŢĂ A TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

INTERVIU CU PREŞEDINTELE CONSILIULUI UASC DIN UNIVERSITATE, TOVARĂŞUL ASISTENT UNIV. ANTONIE IORGOVAN

– La ultima Conferinţă a UASC din Universitate, toamna trecută, aţi fost reales în funcţia de preşedinte al Consiliului UASC. Care credeţi că au fost cauzele ce au determinat acest fapt?

– Întrebarea aste dificilă pentru mine. Ea ar fi trebuit pusă Conferinţei care m-a ales. Dacă este să ne raportăm numai după logica formală, de vreme ce am fost preşedintele Consiliului pînă în acel moment şi teoretic puteam să mai fiu ales, iar dacă acest lucru s-a realizat înseamnă că activitatea pe care am desfăşurat-o pînă atunci a fost pozitivă. În orice caz, eu am înţeles realegerea ca fiind înainte de toate încredinţarea unei sarcini dificile în a cărei rezolvare pînă în acel moment m-am format în suficientă măsură. Am înţeles că prin realegere, de la mine şi implicit de la Consiliu se aşteptau rezultate mai bune şi că nu ni se îngăduie să nu le obţinem. Acest fapt m-a determinat să-mi exprim convingerea, angajamentul în numele CUASC faţă de secretarul Comitetului de partid din Universitate, ca în acţiunile noastre viitoare să ne situăm în fruntea mişcării studenţeşti din ţara noastră.

– Care sînt resoartele care merită a fi evidenţiate şi cine sau ce le-a asigurat succesele?

– Dintre resoartele propriu-zise se impune a fi remarcat, pe ansamblul Universităţii, cel organizatoric, iar în cadrul acestuia comisia de muncă patriotică. Indic imediat după şi nu înainte comisia culturală, deşi activitatea culturală în anul anterior a fost de-a dreptul excepţională, pentru că la aceasta au contribuit din plin organele de învăţămînt, organele de partid, organele sindicale, cadrele didactice şi angajaţii Universităţii şi facultăţilor în general. Cine şi ce le-a asigurat succesul, am spus-o şi repet: seriozitatea, spiritul de răspundere, pasiunea, calitatea de activist a celor ce lucrează în aceste sectoare şi comisii şi, este locul aici a aminti, în primul rînd pe cei care le conduc la nivelul CUASC, Matei Ani – organizatoricul, Ceauşescu Petre – munca politică, Severin Adrian – culturalul. Desigur lista celor mai buni activişti este mult mai lungă, motiv pentru care cred nimerită constituirea unei rubrici permanente în paginile revistei noastre în care aceştia să fie aduşi la cunoştinţa tuturor studenţilor din Universitate.

– În activitatea sa curentă, Consiliul UASC vine în legătură cu diferite compartimente din administraţia şi conducerea Universităţii. Ce relaţii, ce aspecte apar în acest proces?

– În cuvîntarea la şedinţa festivă de deschidere a lucrărilor forumului tineretului din 3 noiembrie 1975, tovarăşul Nicolae Ceauşescu preciza cu deosebită claritate: „trebuie înţeles că asociaţiile studenţeşti, Uniunea Asociaţiilor Studenţilor Comunişti nu sînt în nici un fel subordonate vreunui minister, şi cu atît mai puţin Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului. Ele sînt organizaţii revoluţionare care îşi desfăşoară activitatea sub conducerea nemijlocită a partidului şi trebuie să aibă o activitate şi o poziţie corespunzătoare“. Acesta a fost spiritul în care s-au desfăşurat legăturile organelor ASC cu rectoratul, cu direcţia administrativă, a Universităţii. În această privinţă în Universitate este o constantă tradiţie, cuvîntul asociaţiei este ascultat şi luat în considerare de către organele colective de conducere, ceea ce reprezintă şi o confirmare a prestigiului organizaţiei noastre.

– Cum a trecut Consiliul UASC la aplicarea principiilor formulate la Congresul educaţiei politice şi al culturii socialiste în viaţa studenţilor Universităţii?

– **Lucrările Congresului, ideile de excepţională importanţă cuprinse în cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, animate de un profund umanism şi internaţionalism revoluţionar, au dat o nouă dimensiune muncii, au conturat noi orizonturi activităţii noastre viitoare.** În acest spirit, sub îndrumarea organelor de partid, au fost regîndite şi elaborate imediat după terminarea lucrărilor Congresului planurile de activităţi ale CASC din facultăţi şi ale CUASC cuprinzînd acţiuni prin intermediul cărora să fie valorificate toate posibilităţile Universităţii ca factor de cultură şi civilizaţie. A fost constituit astfel un corp de studenţi propagandişti de la Facultatea de Filosofie, Drept şi Istorie, care, pe timpul perioadei de practică au organizat şi condus dezbateri politico-ideologice în cadrul organizaţiilor UTC din unităţile socialiste din Capitală; de asemenea, **ne-am preocupat şi ne vom preocupa de pregătirea studenţilor care intră în componenţa brigăzilor de răspîndire a cunoştinţelor ateist-ştiinţifice organizate la nivelul CUASC**. Am organizat participarea unui număr de peste 500 de studenţi la acţiunile de muncă patriotică în cadrul Centrului de cercetări viticole de la Ştefăneşti (Argeş), ICM nr. 4 Bucureşti, Baza Sportivă Tei, CAP Măgurele şi Grădina Botanică. Principiile formulate de Congres vor constitui călăuza tuturor activităţilor noastre viitoare, în spiritul lor impunîndu-se o analiză obiectivă a deficienţelor care mai persistă în unele domenii, astfel încît să sădim în sufletul fiecărui student pasiunea pentru profesia aleasă, dragostea neţărmurită faţă de patrie şi partid, mîndria de a face parte din acest popor.

(Universitatea Comunistă – revista CUASC din Universitatea Bucureşti; anul IX, septembrie 1976, nr 30, pag 3)

PARTIDUL, CEAUŞESCU, ROMÂNIA SPRIJINĂ EXEMPLAR CRIMINOLOGIA

Continuare din pagina 1

Informaţia, ca factor cognitiv, este cea care oferă individului uman înţelegerea necesităţii, creînd astfel premisele stării sale de libertate, în accepţiunea filosofică marxistă. Libertatea individuală, într-o atare accepţiune, nu poate fi concepută decît în cadrul social al colectivităţii. Aşa fiind, se poate afirma că dobîndirea libertăţii de către o clasă socială constituie o premisă a libertăţii membrilor săi. În acest sens, Programul Partidului Comunist Român de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism arată că „libertatea individuală se poate realiza numai în cadrul libertăţii colective, generale, că orice încercare de a opune libertatea personală celei generale este greşită, dăunătoare.“

Superioritatea unui sistem social în raport cu altul rezidă tocmai în modul eficient în care reuşeşte să integreze individul în cadrul social, să-i asigure posibilitatea ca, valorizîndu-se pe sine, să înfăptuiască, totodată, comandamentele sociale majore, realizînd astfel concordanţa dintre „valorile de comandă“ individuale şi cele sociale. Este tocmai în ceea ce constă esenţa superiorităţii sistemului socialist asupra sistemelor sociale anterioare.

Victoria deplină a socialismului în România, marcată cu precădere prin trecerea de la o economie predominant agrară la o economie bazată pe o industrie modernă, prin profunde mutaţii în conştiinţa oamenilor, printr-o participare activă a maselor de cetăţeni la conducerea societăţii, ca şi prin întărirea legalităţii în toate sectoarele vieţii sociale, impuneau o nouă legislaţie penală, adecvată exigenţelor noii etape de dezvoltare a societăţii. Constituţia Republicii Socialiste România din 21 august 1965 a creat cadrul adecvat pentru o reglementare juridică de tip superior.

La baza întregii reglementări stau principiile fundamentale ale democratismului social şi ale legalităţii socialiste.

Trecerea la edificarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate a determinat mutaţii importante în societatea românească.

Creşterea şi modernizarea forţelor de producţie, perfecţionarea relaţiilor sociale, ridicarea gradului de conştiinţă a maselor, îmbunătăţirea calităţii vieţii au contribuit la îngustarea sensibilă a bazei sociale care generează comiterea infracţiunilor.

Dezvoltarea democraţiei socialiste, sporirea responsabilităţii sociale şi individuale faţă de cuceririle socialismului au dus la formarea unei concepţii superioare despre dreptate, adevăr şi justiţie.

Aşa cum arată preşedintele Nicolae Ceauşescu, „Principala noastră preocupare trebuie să fie de a-i împiedica pe oameni să comită abateri, iar atunci cînd o fac, de a-i ajuta să se îndrepte. Să constituie o datorie de onoare pentru colectivele de oameni ai muncii de a nu avea în rîndurile lor rebuturi.“

Această idee corespunde tezei pragmatice a Partidului Comunist Român despre diminuarea laturilor represive ale statului, pe măsura dezvoltării societăţii socialiste, prin trecerea unor funcţii ale acestuia, şi îndeosebi a funcţiei represive, pe seama maselor populare. „Avem în vedere – arată preşedintele Nicolae Ceauşescu – ca în închisori să nu mai fie trimişi decît cei vinovaţi de fapte deosebit de grave.“

Din iniţiativa şi la propunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu s-au adoptat, în luna octombrie 1987 şi ianuarie 1988, acte de clemenţă caracterizate printr-un umanism fără precedent, reflectat în conţinutul reglementării juridice prin amnistierea unei sfere largi de infracţiuni şi prin graţierea unor pedepse, cît şi în modalităţile concrete de aplicare, asigurîndu-se locuri de muncă corespunzător cu pregătirea profesională tuturor persoanelor puse în libertate.

(Introducere în criminologie, Editura Academiei Republicii Socialiste România)

RODICA STĂNOIU

Iubiţii noştri concucători, tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa Elena Ceauşescu, în pragul primăverii comuniste, privind cu o nestrămutată încredere generaţia viitorilor comunişti care gîndesc unitar, indiferent de partidele din care vor face parte.

ADÎNCĂ RECUNOŞTINŢĂ

În momentele aniversare, necesitatea unei priviri retrospective se face simţită cu mai multă intensitate: încercăm să surprindem dimensiunile realizărilor de pînă acum, căutînd în ele premisele bogate ale izbînzilor noastre viitoare. Pentru noi, cei care ne-am născut şi am crescut în această perioadă de extraordinară înflorire a ţării – numită, firesc şi din suflet „Epoca Nicolae Ceauşescu“ – sensurile acestui bilanţ sînt deosebite. **Dacă părinţilor le este accesibilă o comparaţie între ceea ce a fost înainte de Congresul al IX-lea şi ceea ce i-a urmat, nouă ne revine plăcuta datorie de a ne mîndri cu treptele ascensiunii patriei tocmai în aceşti ani. Cu alte cuvinte, ne-am dezvoltat odată cu ţara.**

Gîndul nostru se îndreaptă spre cel ce făureşte neobosit destinul acestor meleaguri: privirea sa a conturat dimensiunile reuşitelor mereu sporite, iar cutezanţa ce-l caracterizează ne îndeamnă spre noi culmi de progres. Întreaga activitate a tovarăşului Nicolae Ceauşescu se prezintă ca un exemplu unic, pe care noi, cei de pe băncile facultăţilor, aidoma tuturor tinerilor din producţie ori din şcoală, sîntem hotărîţi să îl urmăm neabătut.

(Tribuna, 25 ianuarie 1986)

ADRIAN VILĂU
Student anul III, Facultatea de Drept

DEPLINA LIBERTATE RELIGIOASĂ, BAZATĂ PE ATEISMUL ŞTIINŢIFIC ÎNAINTAT, DIRECŢIE STRĂLUCITĂ DE ACŢIUNE PENTRU OAMENII BISERICII ÎN EPOCA NICOLAE CEAUŞESCU

TELEGRAMĂ DOMNIEI SALE, DOMNULUI NICOLAE CEAUŞESCU, PREŞEDINTELE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Mult stimate
Domnule Preşedinte,

Împreună cu întregul nostru popor, ierarhii, clerul şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Române omagiind aniversarea zilei de naştere a Domniei Voastre şi împlinirea a peste 55 de ani de activitate în slujba Patriei dau glas din adîncul inimilor sentimentelor lor de profundă dragoste, aleasă recunoştinţă şi înaltă preţuire pe care le nutresc faţă de Dumneavoastră, genialul conducător şi strălucitul ctitor al României de azi, a cărui gîndire şi faptă leagă cu fir de aur trecutul, prezentul şi viitorul naţiunii noastre.

Însufleţiţi de atmosfera patriotică în care toţi fiii ţării au sărbătorit marile evenimente istorice de la 1859 şi Decembrie 1918, care au pecetluit definitiv unirea tuturor românilor şi constituirea statului naţional unitar român, ne simţim părtaşi la lupta eroică şi neîntreruptă a poporului pentru afirmarea fiinţei proprii, pentru libertate socială şi naţională, pentru independenţă şi unitate, la tot ce Domnia Voastră iniţiaţi şi întreprindeţi pentru binele, fericirea şi înălţarea Patriei, şi Vă încredinţăm că vom sprijini în continuare cu devotament sporit şi loialitate opera măreaţă de zidire spirituală şi materială a ţării, sub înţeleapta Dumneavoastră ocîrmuire.

La acest popas aniversar din viaţa Domniei Voastre ne facem o datorie de conştiinţă şi onoare de a evoca rodnicele împliniri, unice în istoria şi viaţa Patriei noastre, purtînd amprenta eminentei Dumneavoastră personalităţi şi pe care, cu legitimă mîndrie patriotică, întreaga naţiune română o numeşte «Epoca Nicolae Ceauşescu», epocă de glorie dedicată progresului economic şi social al ţării, afirmării României socialiste libere şi demne în rîndul naţiunilor lumii.

Totodată, aducem un înalt omagiu activităţii înflăcărate şi permanente a Domniei Voastre, de mare şi strălucit erou al păcii pentru acţiunile de dezarmare, pentru iniţiativele şi contribuţiile menite promovării şi aplicării ferme, în viaţa popoarelor şi în relaţiile internaţionale, a principiilor egalităţii în drepturi, respectării independenţei şi suveranităţii naţionale, neamestecului în treburile interne şi avantajului reciproc, renunţării la forţă şi la ameninţarea cu forţa, soluţionării pe calea negocierilor a oricăror conflicte şi litigii dintre state.

Mulţumindu-Vă cu profundă recunoştinţă pentru climatul de deplină libertate religioasă creat cultelor din ţara noastră, ierarhii, clerul şi credincioşii Bisericii ortodoxe Române, într-un glas şi o unică simţire cu întreaga noastră naţiune, cu nobile sentimente de dragoste şi preţuire, Vă adresăm din adîncul inimilor noastre, mult stimate Domnule Preşedinte, cele mai calde şi mai alese urări de viaţă îndelungată, multă sănătate şi sporite puteri de muncă pentru a conduce ţara şi destinele poporului român pe noi şi tot mai înalte culmi de progres şi civilizaţie.

TEOCTIST
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Dl. Manea Mănescu, vicepreşedinte al Consiliului de Stat, înmînează I.P.S. Mitropolit Teoctist Arapaşu, nou alesul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Decretul prezidenţial de recunoaştere în această demnitate

(Biserica Ortodoxă Buletinul oficial al Patriarhiei Române, nr 1-2, ian.-feb. 1989)

GENIALA SISTEMATIZARE A BUCUREŞTIULUI DUCE LA APARIŢIA UNOR CARTIERE MUNCITOREŞTI MINUNATE

Sistematizarea oraşului şi construcţia Centrului Civic al său vor continua pentru că aceasta reprezintă însăşi voinţa celor peste două milioane de locuitori ai Bucureştilor, pentru că progresul implacabil al unei ţări nu aşteaptă aprobarea cuiva din afară. Ceea ce supără însă în mod vizibil la unii publicişti străini, certaţi cu etica profesională, este vizibila rea credinţă, calomnia cu orice preţ, necunoaşterea realităţilor româneşti. În mod cel puţin straniu numeroase critici sînt formulate de către ziarişti francezi, prin urmare dintr-o ţară care a cunoscut şi cunoaşte încă, la rîndul ei, sistematizări şi primeniri urbanistice. Sub titulul „Noile şantiere ale oraşului Bucureşti“, corespondentul agenţiei France Presse, Didier Fauqueaux, afirmă o serie de enormităţi care provoacă nu numai rîsul, ci şi revolta şi dezaprobarea noastră, a tuturor. Domnia-sa deplînge bunăoară demolarea spitalului Brîncovenesc, care ar fi fost „monument istoric“. Adevărul este că în nici un catalog specializat, emis de forurile competente româneşti, acest spital nu a fost considerat „monument istoric“, pentru simplul motiv că era de dată relativ recentă şi nu prezenta caracteristici apte de a-l propulsa în evidenţa bunurilor de patrimoniu. În afara unui colţ de clădire care data din 1836, restul era o seamă de corpuri funcţionale din 1905, cu uzina termică de rigoare, cu spălătorii şi crematorii de gunoaie etc. Nu ştim cum s-ar fi încadrat acest spital în peisajul modernei Pieţe a Unirii care este în curs de amenajare şi care va avea 112.000 m.p. Problema spitalelor este de mult rezolvată în România, numai în Bucureşti existînd peste 50 de mari unităţi sanitare. În curînd, de altfel, va începe construcţia unui mare spital în cartierul Drumul Taberei. Noi înţelegem că Didier Fauqueaux îşi desfăşoară activitatea la Viena, dar o elementară probitate profesională îi cerea ca, în măsura în care nu cunoaşte realităţile româneşti (şi nu le cunoaşte), să se documenteze în prealabil. Domnia-sa poate scrie netulburat următoarele aberaţii: „Astfel, cartierul Rahova, compus din căsuţe cu grădini, calificat drept «rău famat» de municipalitate, a fost, la rîndul său, demolat“. Bine că s-a găsit un publicist care să deplîngă în limba lui Voltaire demolarea acestui cartier pe care, în Bucureşti, nu-l regretă nimeni. Întîmplarea face ca semnatarul rîndurilor de faţă să se fi născut şi să fi trăit mulţi ani de viaţă în cartierul cu pricina şi să cunoască, în orice caz mai bine decît corespondentul A.F.P., ce însemnau „căsuţele cu grădini“ ale Rahovei. Numit vreme de sute de ani Podul Calicilor, adică al oamenilor săraci, cartierul nu era nici mai mult nici mai puţin rău famat decît celelalte mahalale ale oraşului. Era, pur şi simplu, o aglomerare sordidă de cocioabe şi prăvălii meschine, cu străzi atît de rău pavate încît pe vreme ploioasă devenea o mare aventură parcurgerea zonei.

Ce ne facem însă cu confortul şi situaţia locativă a Parisului, pe care ziariştii împricinaţi le trec sub tăcere?! Aşa după cum arată chiar publiciştii occidentali, pe baza observaţiei directe şi a statisticilor de necontestat, acolo unde se sfîrşeşte zîmbetul Oraşului-Lumină începe un Paris al mizeriei, al sărăciei, al insalubrităţii. Într-un articol publicat recent de „Le Nouvel Observateur“ se arată că peste 600.000 de locuitori ai Parisului, îndeosebi emigranţi din ţările maghrebiene, trăiesc în condiţii extrem de grele, iar 80.000 de familii sînt nevoite să locuiască în aşa-numitele „hoteluri pentru săraci“. Potrivit publicaţiei „Les Echos“, peste 40 la sută din locuinţele Parisului sînt lipsite de cel puţin trei elemente: bucătărie, apă curentă sau baie; la periferiile Parisului, confortul este şi mai redus. Conform recensămîntului din 1975, circa 450.000 de locuinţe (41 la sută) din Capitala Franţei sînt suprapopulate. Aceeaşi publicaţie afirmă că din cele 3.000.000 de locuinţe existente în regiunea Ile-de-France, aprozimativ o treime dispun de confortul minim. Recensămîntul a constatat că aproape 25 la sută din locuinţele acestei regiuni nu sînt prevăzute cu nici un fel de instalaţii sanitare. O altă publicaţie informează că circa 1.000.000 de apartamente din Paris nu dispun de instalaţie de apă şi de încălzire, aşa numitele closete turceşti, neschimbate de sute de ani, fiind predominante. Sînt acestea posibile subiecte pentru ziariştii francezi.

(...) Un posibil subiect pentru cei patru urbanişti de ocazie ar fi existenţa a 100.000 de apartamente pariziene nelocuite din pricina scumpetei chiriilor, tristă realitate care a prilejuit ziarului „L'Humanite“ să scrie: „În jungla pariziană nu există un mijloc mai bun de îmbogăţire decît specula imobiliară“.

CORNELIU VADIM TUDOR

(Luceafărul, nr. 3, 1.236, 18 ianuarie 1986, pag. 6)

HOTĂRÎREA DE A PARTICIPA DIRECT LA DEVENIREA COMUNISTĂ A PATRIEI

Acum, cînd întregul popor se pregăteşte să întîmpine prin fapte de muncă marele eveniment din viaţa partidului – Conferinţa Naţională – unitatea tuturor cetăţenilor ţării reliefează şi mai pregnant înalta răspundere ce ne revine fiecăruia în parte faţă de prezentul şi viitorul României, faţă de destinul nostru revoluţionar. Mărturia acestui adevăr, a acestui crez suprem sînt profund şi convingător dăltuite în geografia materială şi umană a poporului român, angajat plenar cu toate forţele sale, în opera de înfăptuire a hotărîrilor Congresului al XIII-lea al partidului.

În acest context, noi, studenţii Universităţii Clujene sîntem hotăriţi să ne intensificăm eforturile, în domeniile noastre de muncă – eforturi care se înscriu în activitatea de ansamblu pentru realizarea programului de dezvoltare a ţării. Sub impulsul acestui sentiment al participării, al eforturilor spre educaţie permanentă – condiţie sine qua non a spiritului revoluţionar – studenţii Universităţii noastre întîmpină marele eveniment politic cu rezultate admirabile pe tărîm prefesional, politico-ideologic şi cultural-artistic. Latura politico–ideologică are menirea, prin cercurile de dezbateri, sesiuni de comunicări, mese rotunde, dezbaterile de la învăţămîntul politico-ideologic, să creeze în rîndul studenţilor atmosfera înţelegerii profunde a dimensiunii politicii partidului şi statului nostru, a liniilor directoare ale acesteia.

În acest climat de profundă angajare şi răspundere, nu vom precupeţi nici un efort pentru a ne putea onora cu cinste de nobilele misiuni ce ne revin, pentru a întîmpina Conferinţa Naţională a Partidului cu bogate şi frumoase rezultate, alături de angajamentul solemn al participării noastre – sporind astfel prestigiul acestui vechi lăcaş de cultură care este Universitatea clujeană.

(Făclia, organ al Comitetului judeţean Cluj al PCR)

EMIL BOC,
student

PE UTECIŞTII ADEVĂRAŢI, ÎNŢELEGEREA METAFOREI ÎI ELECTRIZEAZĂ

Multe sînt gîndurile şi simţămintele pe care un tînăr le poate încerca citind Programul partidului. Pentru biografia mea interioară însă, puterea şi lumina unor evenimente cruciale le-au avut gîndul şi sentimentul istoriei. Lăsînd în urmă corăbiile de hîrtie şi castelele de nisip ale copilăriei, luptîndu-ne – cavaleri în regatul închipuirii – cu morile de vînt ale adolescenţei, mulţi dintre noi, în pragul tinereţii, am simţit atingerea de flacără a Istoriei şi ne-am străduit să înţelegem. **Drumul spre Istorie este un drum greu, care străbate tărîmul de la joc şi imaginaţie pînă la lumea în care trăieşti, pînă la Patria ta, pînă la propria ta persoană, coborînd şi urcînd, apoi în trecut şi viitor. Citind Programul Partidului, pentru mine s-a luminat tocmai capătul acestui drum – Istoria.** Şi nu oricare istorie, ci Istoria poporului român.

(Universitatea Comunistă anul 7, nr. 24, oct-nov 1974, p. 3, revistă a CUASC din Univ. Bucureşti)

Privind retrospectiv ultima jumătate de veac din viaţa patriei – perioadă atît de bogată în radicale mutaţii produse în structura societăţii, în conştiinţa maselor – istoria consemnează (...) larga participare a tineretului la evenimente politice de cea mai mare însemnătate, angajarea sa hotărîtă de partea forţelor militante pentru progres social. **Îndrumaţi cu grijă părintească de Partidul Comunist, purtătorul celor mai nobile aspiraţii ale poporului muncitor şi arhitectul lucid al viitorului, uteciştii au ştiut să urce, traversînd eroic timpul inechităţii, timpul proliferării morbide a fascismului.**

Ne este limpede: în condiţiile unui ev revoluţionar, de natura celui căruia îi sîntem cei mai direcţi martori, cotidianul nu se reduce la simple acumulări de fapte. De aceea sensul pe care îl dăm existenţei este (şi n-ar putea fi altfel) unul politic.

Elanul, altădată aspect efemer al vîrstei, a devenit o cantitate de durată. Cu ea tineretul din România se structurează organic activităţii vaste, esenţiale, demiurgice, de edificare a societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

Ce satisfacţie supremă pentru noi, scriitorii atît de tineri rîvnind să păşim pe drumul consacrării, să eternizăm spiritul acestei epoci, să redăm timpului mesajele generaţiei noastre.

Pentru uteciştii de azi simpla înţelegere a metamorfozei este electrizantă.

(Realitate şi participare în Amfiteatru, martie 1972, nr. 3 (75), p. 1)

VALERIU STOICA

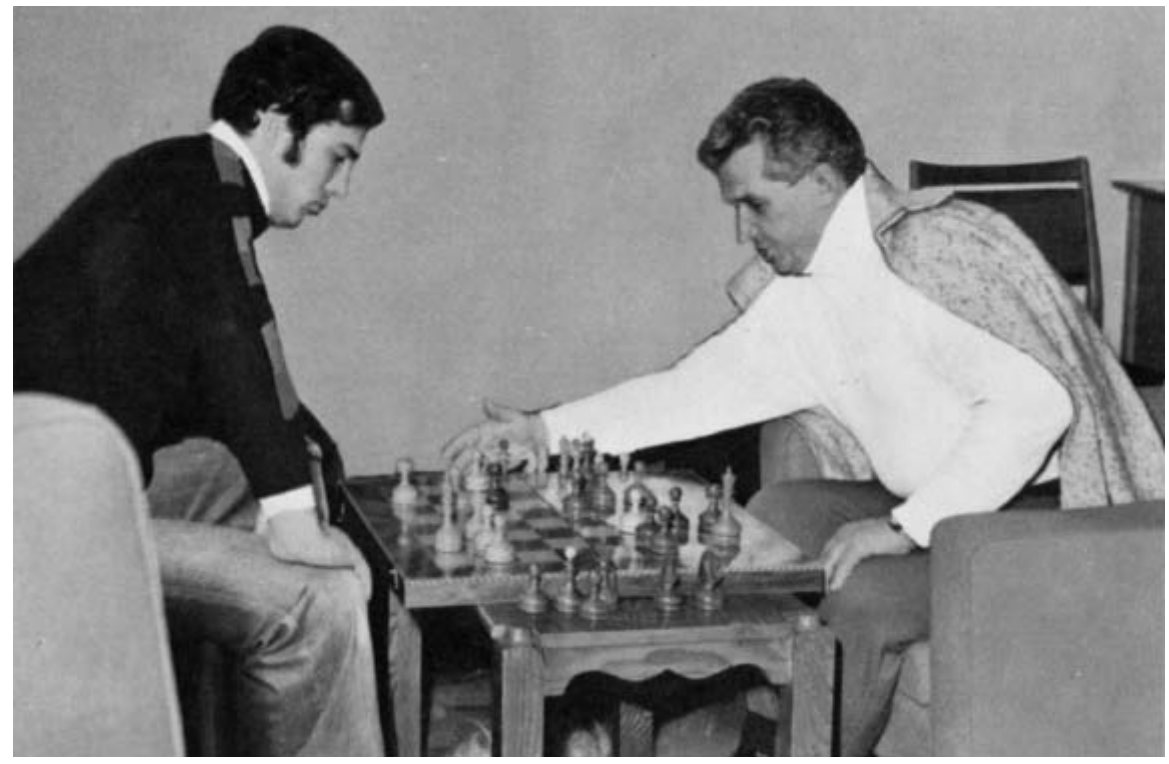

Şahist încercat în lupte revoluţionare, **tovarăşul Nicolae Ceauşescu** îi arată genialului său fiu, **Nicu Ceauşescu**, o serie de mutări de viitor.

DETERMINAŢIILE SPIRITULUI REVOLUŢIONAR

Filosofia noastră este filosofia praxisului revoluţionar: a revoluţionat punerea şi soluţionarea problemelor omului şi s-a constituit ca filosofie a angajării revoluţionare. Partidul Comunist Român a definit în documentele sale recente, în modul cel mai clar, că „am intrat într-o nouă etapă a dezvoltării socialiste a României – în etapa cînd afirmarea principiilor noi în practică condiţionează întreaga dezvoltare socialistă a ţării noastre, viitorul comunist al patriei“. Iată coordonatele majore ale activităţii noastre politice şi ideologice din societatea noastră, a căror corectă înţelegere, traducere în metoda de gîndire şi acţiune a fiecăruia reprezintă o necesitate pentru asigurarea mersului înainte.

Să amintim că filosofia completă a revoluţiei, care este marxismul, constituie expresia teoretică şi răspunsul deplin matur la antagonismele fundamentale ale societăţii burgheze.

...

Trebuie adăugat că vom rămîne în planul abstract speculativ atîta timp cît ignorăm natura materială a realităţii, caracterul ontologic al problemelor pe care le vizează revoluţia. Această ignoranţă în privinţa naturii autentice a problemelor face ca elanul cel mai sincer şi încărcat de profunde intenţii să se cheltuie fără efecte şi în cele din urmă istovit de escaladarea unui plan funciarmente ideal, să eşueze în apele tulburi ale pesimismului. Numai propoziţia ontologică a materialităţii obiectului şi teoria reflectării şi a cunoaşterii pot fundamenta o atitudine consecvent revoluţionară, capabilă să ducă la rezultate efective.

(Forumul spiritului revoluţionar al studenţimii. Lucrările celei de-a IX-a Conferinţe a UASCR)

Doresc să informez Conferinţa că studenţii centrului nostru universitar – români, maghiari, germani şi alte naţionalităţi – sub îndrumarea organizaţiilor de partid, acţionînd în lumina indicaţiilor preţioase date de tovarăşul Nicolae Ceauşescu cu ocazia deschiderii actualului an universitar s-au implicat cu deplină hotărîre şi responsabilitate în perfecţionarea întregului proces instructiv-educativ, în conceperea şi desfăşurarea propriei lor activităţi de educaţie comunistă. Măsurile iniţiate de conducerea de partid în scopul unei hotărîte îmbunătăţiri a muncii politico-ideologice constituie cadrul real şi oferă jaloanele de inestimabilă însemnătate pentru activitatea noastră, conturînd totodată obligaţii politice şi etice substanţial sporite pentru fiecare membru al organizaţiei studenţeşti revoluţionare.

(Viaţa Studenţească, nr. 14, 5 aprilie 1972, p. 11)

ANDREI MARGA

FERICIREA DE A STUDIA ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Continuare din pagina 1

Noi, studenţii şi aspiranţii din R.P.R care studiem în Uniunea Sovietică, ne străduim să ţinem pas cu colegii noştri, studenţii şi aspiranţii sovietici, şi să folosim din neprecupeţitul sprijin pe care ni-l oferă şcoala şi oamenii sovietici. Avînd cele mai bune condiţii de muncă şi învăţătură, primind ajutorul tovărăşesc, internaţionalist al studenţilor sovietici, mulţi dintre noi reuşesc să obţină rezultate foarte bune. Avem printre noi tovarăşi care constituie un exemplu viu pentru întregul nostru colectiv, ca Ciucă Ion de la Institutul de Medicină din Leningrad, Nelu Weisman de la Institutul Energetic „Molotov“, care au obsolvit anul acesta cu calificativul excepţional, fiind tot timpul, de cînd studiază în Uniunea Sovietică, studenţi fruntaşi.

Viaţa noastră în Uniunea Sovietică nu se reduce numai la contactul cu institutele şi problemele învăţăturii. Mai avem foarte multe de învăţat şi din faptul că ne aflăm într-o asemenea ţară ca Uniunea Sovietică, în mijlocul unor asemenea oameni ca oamenii sovietici, în mijlocul bogatei vieţi culturale care se desfăşoară în oraşele în care trăim, atît în institute cît şi în afară de ele. Luăm parte la întîlniri cu scriitorii, cu artiştii, vizionăm spectacole la Teatrul Mare, la Opera din Leningrad sau din Kiev, participăm la discuţiile organizate de institute în legătură cu diferite opere literare etc. **Avem de învăţat nespus de mult din felul de a trăi şi a gîndi al omului sovietic, al acestui om de o mare înălţime morală, cult, modest, gata oricînd să-ţi spună deschis ce gîndeşte şi să te ajute.** Noi învăţăm la aceleaşi grupe cu studenţii sovietici, locuim în aceleaşi camere cu ei, împreună cu ei mergem la teatru, la cinema sau pe terenurile de sport, legăm cu ei prietenii trainice şi preţioase. Putem spune că fără ajutorul frăţesc al oamenilor sovietici nu am fi putut învinge greutăţile ivite în cale, mai ales la început, cînd încă nu cunoşteam bine limba rusă.

Împreună cu noi mai învaţă în U.R.S.S. şi studenţi din alte ţări prietene, studenţi chinezi, mongoli, coreeni, studenţi spanioli emigranţi etc. Cu toţii simţim prietenia, îndrumarea şi ajutorul tovarăşilor noştri sovietici, ne bucurăm împreună de succesele construcţiei noastre paşnice şi simţim aceeaşi revoltă contra canibalilor americani care săvîrşesc bestialităţi de nedescris împotriva eroicului popor coreean şi care pregătesc un nou război mondial.

De la oamenii sovietici avem de învăţat ce înseamnă adevăratul patriotism. Ei ne învaţă cum să ne iubim patria şi poporul, să punem toată munca noastră în slujba poporului, în slujba păcii. Îmi amintesc de cuvintele pe care ni le-a spus unul din laureaţii Premiului Stalin pe 1950, în domeniul fizicii electronice: „Este foarte important să învăţaţi bine, însă aceasta nu este totul; lucrul cel mai de seamă este să ştiţi pentru cine învăţaţi. Nu trebuie să uitaţi nici o clipă că voi învăţaţi pentru poporul vostru, că învăţătura voastră trebuie pusă în slujba poporului vostru.“

Partidul Muncitoresc Român şi guvernul ne-au făcut cinstea de a ne trimite la studii în Uniunea Sovietică. Datoria noastră este să răspundem încrederii ce ni se arată şi măreţelor sarcini care ne aşteaptă, folosind prezenţa noastră în Uniunea Sovietică pentru a ne pregăti bine ca specialişti de tip nou, ca intelectuali care să slujească poporul muncitor cu credinţă şi devotament.

Pentru îndeplinirea acestei sarcini nobile luptă colectivul de studenţi şi aspiranţi care studiază în U.R.S.S.

ION ILIESCU
student anul III, Institutul Energetic „Molotov“ – Moscova
(Scînteia, 28 august 1951, pagina 2)

ÎMBUNĂTĂŢIREA ORGANIZĂRII ŞI CONDUCERII UNITĂŢILOR SOCIALISTE

În concepţia Partidului Comunist Român, „dezvoltarea democraţiei socialiste este un factor esenţial şi o necesitate obiectivă în făurirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate".

Pornind de la acest adevăr al construcţiei socialiste, de la realităţile şi particularităţile proprii, din iniţiativa tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al partidului, Preşedintele Republicii, în ţara noastră a fost instituţionalizat un sistem complex de forme, metode şi mecanisme în măsură să asigure participarea tot mai largă, activă şi efectivă, a clasei muncitoare, a ţărănimii şi intelectualităţii, a întregului popor la conducerea activităţii în toate sferele vieţii economico-sociale.

O importanţă deosebită prezintă, în acest sens, măsura luată, din iniţiativa secretarului general al partidului, la Plenara Consiliului Naţional al Oamenilor Muncii din iulie 1979, conform căreia pentru dezbaterea planurilor anuale de dezvoltare să se organizeze adunări generale speciale în cursul lunilor septembrie şi octombrie, înainte de definitivarea planurilor. Această măsură este menită să dea posibilitatea efectivă consiliilor oamenilor muncii, adunărilor generale să dezbată şi să adopte măsurile pentru îndeplinirea planului.

Un rol deosebit în afirmarea plenară a democraţiei socialiste revine, de asemenea, organizării periodice a conferinţelor şi consfătuirilor cu caracter naţional şi local, pe ramuri de activitate, stabilindu-se măsurile necesare pentru perfecţionarea muncii şi înfăptuirea în tot mai bune condiţii a obiectivelor din planul naţional unic de dezvoltare.

S-a instaurat, de asemenea, definitiv în viaţa economico-socială a ţării noastre practica de a supune în dezbaterea publică a oamenilor muncii principalele proiecte de acte normative, care devin astfel, în final, o emanaţie a întregului popor.

(Revista de contabilitate, nr. 1, ianuarie 1979)

Sistemul fondurilor băneşti ale unităţilor economice

Trebuie combătute cu toată fermitatea vechile mentalităţi ale unor unităţi, centrale etc. în legătură cu modificarea sarcinilor de plan în funcţie de realizări, practici care, în noile condiţii de funcţionare a sistemului fondurilor băneşti ale întreprinderilor, conduc la încălcarea principiilor eticii socialiste, determinînd obţinerea unor drepturi necuvenite. Se impune, în această direcţie, o îmbunătăţire a relaţiilor întreprindere–centrală–minister, o creştere a operativităţii tuturor factorilor în rezolvarea problemelor economice şi financiare legate de execuţia planului.

(Revista de contabilitate, nr. 9, septemrbie 1979, pag. 53)

THEODOR STOLOJAN
economist în Ministerul Finanţelor

Vizită de lucru pe platforma industrială Uzinele Dacia din Piteşti, minunat prilej pentru **tovarăşul Nicolae Ceauşescu** de a asista la o schimbare de ulei.

În întreprinderile agricole de stat

CONCORDANŢA ÎNTRE CONSTRUCŢIILE REALIZATE ŞI PLANUL DE INVESTIŢII

La Plenara CC al PCR cu privire la îmbunătăţirea conducerii, planificării, finanţării şi organizării unităţilor agricole de stat s-a subliniat însemnătatea măsurilor pentru ridicarea fiecărei unităţi agricole de stat la nivelul unei întreprinderi moderne de producţie agricolă. În cincinalul actual, volumul de investiţii este de aproape 1,5 ori mai mare decît cel din perioada anilor 1960-1965. Adoptarea unui nou stil de muncă şi a unei optici noi cu privire la eficienţa investiţiilor, planificarea şi urmărirea riguroasă a execuţiilor, eliminarea unor aspecte birocratice, personalizarea responsabilităţilor s-au soldat cu rezultate concludente. În anul trecut, planul de construcţii pe ansamblul Departamentului IAS a fost realizat în proporţie de 100,2 la sută. Cu toate acestea, măsurile nu au asigurat punerea în funcţiune a tuturor obiectivelor planificate. Nepredarea în producţie la termen a noilor sectoare de creştere a păsărilor la IAS Mogoşoaia şi Acăţari, a unei linii de îngrăşare a porcilor la Palota au generat disfuncţionalităţi la nivelul întregii activităţi. Efectuarea din timp a pregătirilor necesare şi în primul rînd asigurarea documentaţiei tehnice şi a bazei tehnico-materiale, la care se adaugă măsurile de intensificare a activităţii propriu zise, au determinat ca în semestrul I al acestui an lucrările de construcţii-montaj să fie realizate în proporţie de 53,3 la sută faţă de planul anual. În primele 7 luni ale anului, planul de construcţii-montaj a fost realizat în proporţie de 64,2 la sută. Este de remarcat aportul adus de întreprinderile agricole de stat la lucrările executate în regie, care au realizat 76,5 la sută din planul anual.

ING. TRIŢĂ FĂNIŢĂ,
secretar general al Departamentului I.A.S

Pentru eliminarea politicii de spoliere neocolonialistă practicată de marile monopoluri

Ţările în curs de dezvoltare – jefuite de zeci de miliarde de dolari datorită inechităţilor din relaţiile economice internaţionale

În cuvîntarea rostită de tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU la recenta şedinţă a Comitetului Politic Executiv al CC al PCR** sînt relevate unele evoluţii negative din economia mondială, care afectează îndeosebi ţările în curs de dezvoltare, a căror situaţie s-a înrăutăţit considerabil şi în anul 1985. Referindu-se la factorii care au acţionat şi acţionează în această direcţie nefastă, secretarul general al partidului a pus în evidenţă cu pregnanţă practica marilor puteri imperialiste, a capitalului financiar, a monopolurilor transnaţionale, care duc o politică deliberată de exploatare şi asuprire necolonială a ţărilor în curs de dezvoltare.

Cînd săracii sînt constrînşi să facă „daruri" bogaţilor. Aprecierile preşedintelui României îşi găsesc o solidă fundamentare în realităţile vieţii internaţionale, amplu reflectate de numeroase studii şi analize efectuate în diferite state, inclusiv în statele occidentale. Astfel, cunoscutul săptămînal de specialitate britanic „The Economist" – într-un recent editorial, sugestiv intitulat „Darul săracului" – analizează una din dintre inechităţile cele mai flagrante din relaţiile economice internaţionale, şi anume **enormele profituri obţinute de ţările capitaliste dezvoltate, de marile monopoluri de pe urma scăderii preţurilor la produsele de bază importate din ţările în curs de dezvoltare. Desigur, nu este vorba de o scădere accidentală, ci de practici spoliatoare prin care ţările sărace,** în cele mai multe cazuri foste colonii sau teritorii dependente, sînt constrînse să vîndă fostelor metropole, în general statelor bogate, produsele lor de export la preţuri foarte dezavantajoase pentru producător.

În consecinţă, cele 24 de ţări occidentale membre ale OCDE au plătit cu **65 miliarde dolari** mai puţin pentru aceeaşi cantitate de produse importate din statele lumii a treia – care, deci, au pierdut suma respectivă, imensă, au fost spoliate de aceste zeci de miliarde. Dacă avem în vedere că produsul intern brut al ţărilor din OCDE este de 9.000 de miliarde dolari, aceasta înseamnă că ţările sărace au fost obligate să „ofere" gratuit ţărilor bogate o „primă" gratuită de 0,7 la sută.

Cresc dificultăţile pentru lumea a treia. În timp ce la polul dezvoltat al economiei mondiale cresc bogăţiile, la cel subdezvoltat se acumulează tot mai multe grave dificultăţi. Diminuarea încasărilor în devize ale ţărilor în curs de dezvoltare cu 65 de miliarde de dolari reprezintă mai bine de 10 la sută din totalul veniturilor din exporturi ale statelor respective şi aproape 3 la sută din producţia lor globală. **Altfel spus, dacă politica de jaf neocolonial practicată de monopolurile imperialiste n-ar fi pricinuit pierderi atît de mari ţărilor în curs de dezvoltare, în 1985 creşterea lor economică (efectiv de 2,5-2,8 la sută) ar fi fost dublă.**

Asemenea consecinţe negative sînt resimţite, practic, de toate ţările în curs de dezvoltare. Aşa cum se relevă în cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, şi ţara noastră a fost afectată de inechităţile din relaţiile economice internaţionale, care au diminuat, în cincinalul trecut, cu 5–6 miliarde de dolari veniturile din exporturi. Pierderile pe care le-am avut, pe această cale – arată secretarul general al partidului – se resimt puternic în economia naţională, în creşterea venitului naţional şi au influenţe generale asupra mijloacelor de dezvoltare şi de ridicare a nivelului de trai.

Mecanisme ale frustrării. Cum au reuşit ţările bogate să-şi finanţeze o parte din creşterea economică şi să-şi atenueze inflaţia pe seama ţărilor sărace? Un rol deosebit de important l-a avut şi îl are politica spolitoare a dobînzilor înalte, care sporeşte an de an şi în proporţii apreciabile datoria ţărilor în curs de dezvoltare. Pentru a face faţă plăţilor scadente – în condiţiile în care cercurile financiare limitează tot mai mult accesul debitorilor la noi credite, iar cele de afaceri, la pieţele de desfacere – ţările în curs de dezvoltare sînt nevoite să exporte un volum tot mai mare de mărfuri, acceptînd preţurile din ce în ce mai mici oferite de marii consumatori – respectiv statele dezvoltate.

Această evoluţie, extrem de dăunătoare pentru lumea a treia, este accentuată de **politica companiilor transnaţionale,** care domină pieţele produselor de bază exportate de statele sărace. De asemenea, **creşterea exagerată a cursului dolarului** în perioada 1983-1985 a contribuit, prin mecanisme specifice pieţei capitaliste, la scăderea preţurilor de bază la produsele exportate de ţările în curs de dezvoltare şi creşterea eforturilor lor de a stinge datoria externă.

Pentru înlăturarea inegalităţilor şi injustiţiei. Sînt date şi fapte care relevă **realismul aprecierilor din cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu potrivit cărora înrăutăţirea considerabilă a situaţiei economice a ţărilor în curs de dezvoltare este tocmai rezultatul politicii deliberate de exploatare şi asuprire promovate de marile monopoluri.** De aceea, în concepţia preşedintelui ţării noastre **această stare de lucruri impune să se acţioneze cu toată hotărîrea pentru a determina o schimbare radicală a situaţiei din economia mondială, pentru o nouă ordine economică, care să asigure raporturi echitabile între state, pentru înlăturarea politicii de jaf neocolonialist.**

În aceste condiţii, l**upta împotriva subdezvoltării nu este o luptă pentru a lua din ceea ce au bogaţii şi a da, nemeritat, săracilor – cum pretind unele ziare din lumea capitalistă – ci o luptă împotriva inegalităţilor şi a injustiţiei.**

În vederea realizării acestor deziderate, România, preşedintele Nicolae Ceauşescu, au propus un ansamblu de măsuri, care, între altele, are în vedere **stabilirea unui raport just între preţul materiilor prime şi cel al produselor industriale, care să favorizeze dezvoltarea ţărilor producătoare de materii prime şi, în acelaşi timp, să asigure venituri raţionale producătorilor industriali, să permită stimularea activităţii economice în toate statele lumii.** Adoptarea unor asemenea măsuri s-ar înscrie, fără îndoială, drept contribuţii concrete la lichidarea subdezvoltării, la făurirea unei noi ordini economice mondiale, de care depinde atît progresul, cît şi pacea întregii omeniri.

(Scînteia, 11 feb. 1986)

MUGUR ISĂRESCU

FILMUL, PRILEJ DE OMAGIU ADUS TÎNĂRULUI EROU COMUNIST NICOLAE CEAUŞESCU

Incursiunea pe care tovarăşul Nicolae Ceauşescu – în memorabila sa expunere la Congresul educaţiei politice şi al culturii socialiste – o întreprinde în istoria îndepărtată a românilor, arătînd că de la înfiinţarea statului dacic centralizat în secolul I î.e.n., de la Decebal şi pînă în ziua de azi, poporul nostru a plătit cu jertfe grele păstrarea fiinţei naţionale, are o deosebită importanţă pentru înţelegerea şi mai profundă a ideii de patriotism, pentru insuflarea sentimentelor de mîndrie naţională, în special, la tînăra generaţie, care – după cum spunea secretarul general al partidului – pentru a-şi cunoaşte cu adevărat ţara trebuie să-i cunoască istoria, tradiţiile de luptă, tot aşa cum, pentru a şti cine este, trebuie să-şi cunoască părinţii, bunicii, străbunicii. Aceste idei au o puternică rezonanţă în rîndurile creatorilor de artă. În ceea ce mă priveşte, interesul pentru investigarea istoriei naţionale se va concretiza prin realizarea unor filme inspirate din războiul de independenţă, de la 1877, bătăliile istorice de la Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti. Consider că realizarea filmului istoric este un act de patriotism, o dovadă convingătoare a angajării creatorului care, numai pe această cale, a îmbrăţişării temelor majore din viaţa poporului, poate spera să contribuie la îmbogăţirea epopeii naţionale, oferind tinerilor, urmaşilor, emoţionante pilde de morală, curaj şi cutezanţă.

(Sîmbătă, 5 iunie 1976, Scînteia Tineretului, la încheierea lucrărilor Congresului Educaţiei Politice şi al Culturii Socialiste

SERGIU NICOLAESCU

INDICAŢIILE TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU, ÎNDREPTAR NEPREŢUIT PENTRU VIAŢA DIN CĂMINELE STUDENŢEŞTI

Începutul acestui nou an universitar, puternic marcat de sărbătorirea celei de-a XXX-a Eliberări a patriei de sub dominaţia fascistă şi de apropiatul Congres al P.C.R., aduce profunde transformări şi în activitatea de zi cu zi a studenţilor.

Pe baza indicaţiilor tovarăşului Nicolae Ceauşescu la Conferinţa cadrelor şi activului de partid din învăţămîntul superior referitoare la participarea nemijlocită a studenţilor şi cadrelor didactice la buna gospodărire a bazei materiale a instituţiilor de învăţămînt, a căminelor şi cantinelor se preconizează o serie de măsuri care au drept drept scop antrenarea tuturor studenţilor în activitatea de autoadministrare a căminelor şi cantinelor de gospodărire echilibrată a tuturor bunurilor de care dispun.

La Conferinţa cadrelor şi activului de partid din învăţămîntul superior, tovarăşul Nicolae Ceauşescu arăta că „A-l învăţa pe student, pe elev să se gospodărească şi să se conducă singur este un act educativ“. În acest sens măsurile privind participarea studenţilor şi cadrelor didactice la buna gospodărire a instituţiilor de învăţămînt superior, la adminsitrarea căminelor şi cantinelor urmăreşte în primul rînd un latura educativă, creşterea răspunderii noastre faţă de bunurile ce sînt puse la dispoziţia noastră prin grija partidului şi statului şi nu numai aspecte administrativ-organizatorice.

Trebuie să acţionăm de aşa manieră, încît să facem din căminele în care locuim, din cantinele în care servim masa adevărate şcoli ale vieţii în colectiv.

Vom demonstra că sîntem capabili să ne gospodărim şi singuri, că atitudinea „boierească“ faţă de baza materială pe care o avem în folosinţă nu ne caracterizează, că sîntem conştienţi de responsabilităţile care ne revin şi ştim să acţionăm pentru a le traduce în viaţă.

Să trecem la fapte!

(Tribuna Studentului economist)

VIOREL HREBENCIUC

EUGEN PALADE: 1 Mai 1939

TEZE FUNDAMENTALE DIN GÎNDIREA PREŞEDINTELUI NICOLAE CEAUŞESCU

Sărbătoarea tinereţii revoluţionare

(...) **Au urmat apoi primele zile, primii ani ai noii orînduiri, care l-au găsit pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, alături de tovarăşa Elena Ceauşescu, în fruntea tinerilor comunişti ai ţării, mobilizînd, electrizînd conştiinţe, dedicîndu-şi întreaga energie şi capacitatea creatoare mersului înainte pe drumul făuririi societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintării societăţii noastre spre comunism**. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu se identifică în mod indestructibil cu modelul înălţător de viaţă şi muncă, de gîndire şi acţiune revoluţionară pe care întreaga sa personalitate îl reprezintă în conştiinţa tinerei generaţii a patriei.

Pilduitoarea viaţă şi operă teoretică ale tovarăşului Nicolae Ceauşescu, gîndirea sa cutezătoare şi acţiunea revoluţionară acordă în mod constant un loc important problematicii tineretului, exercitînd astfel, prin ele însele, o uriaşă forţă de atracţie pentru tînăra generaţie a patriei.

Pentru tineretul ţării, un minunat exemplu de muncă şi dăruire patriotică îl reprezintă, de asemenea, personalitatea strălucită a tovarăşei Elena Ceauşescu, eminent om politic, cu un rol de frunte în istoria mişcării revoluţionare din România, comunist înflăcărat ale cărei viaţă, luptă revoluţionară şi contribuţie prestigioasă la dezvoltarea ştiinţei, a învăţămîntului şi culturii româneşti constituie un model înălţător pentru tînăra generaţie a patriei.

Dreptul şi obligaţia de a participa la viaţa social-politică a colectivităţii, la organizarea şi conducerea acesteia constituie chintesenţa posibilităţilor de formare şi afirmare multilaterală create tinerei generaţii din patria noastră.

Creşterea rolului conducător al partidului, o necesitate a înaintării spre comunism

Conducerea naţiunii române de către partidul comuniştilor este un produs al istoriei, este rezultatul unui intens şi efervescent proces de cristalizare şi individualizare a forţelor progresiste celor mai înaintate ale poporului român şi de concentrare a lor sub semnul distinctiv al luptei pentru împlinirea unor aspiraţii fundamentale la care nici o altă forţă politică nu se putuse angaja. **Asumîndu-şi misiunea istorică de a apăra interesele generale ale oamenilor muncii, de a lupta pentru independenţa şi suveranitatea patriei, de a înfăptui revoluţia de eliberare socială şi naţională, de a realiza revoluţia socialistă şi de a declanşa amplul proces de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul României, partidul comunist s-a dovedit a fi singura forţă politică ce a meritat mandatul de supremă încredere acordat de naţiunea română, de a o conduce în mersul istoriei.**

Gîndul şi fapta gloriosului nostru partid: Propăşirea patriei române

Într-adevăr, industrializarea socialistă a ţării era o necesitate economică deoarece ea constituia calea principală de creare a bazei tehnico-materiale a socialismului. Aşa cum atestă deja experienţa istorică, numai marea industrie maşinistă putea să înzestreze cu mijloacele de muncă cele mai avansate toate celelalte ramuri de activitate în general, ramurile producţiei materiale, în special. Totodată, **în realităţile social-economice din România, industrializarea socialistă a constituit singura cale pe care se putea merge pentru a smulge ţara din înapoierea economică moştenită de la orînduirea socială precedentă.**

(...)

Iată de ce glorioasa aniversare a partidului nostru – pentru care dezvoltarea ţării a fost dintotdeauna un fundamental obiectiv programatic – găseşte întregul popor muncind cu abnegaţie şi elan revoluţionar pentru realizarea prevederilor stabilite la cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R. pentru actualul cincinal, la sfîrşitul căruia ţara noastră se va situa la un nivel mediu de dezvoltare.

(Flacăra, nr. 12, 20 martie 1987, p. 5)

OCTAVIAN ŞTIREANU

SĂ INTEGRĂM *RAPID* ÎNVĂŢĂMÎNTUL CU PRODUCŢIA ŞI CERCETAREA

Aş dori să mă refer mai întîi la rezultatele muncii de educaţie comunistă prin muncă şi pentru muncă desfăşurată de organizaţia noastră în lumina indicaţiilor tovarăşului Nicolae Ceauşescu, a documentelor de partid. Şi noi, studenţii români, maghiari şi de alte naţionalităţi de pe meleagurile Crişului, militäm prin forme şi mijloace specifice pentru ca organizaţia noastră, fiecare colectiv al său, să devină cadru prielnic de manifestare plenară şi creatoare a virtuţilor comuniste, pentru ca fiecare secţie să ofere un exemplu de îmbinare armonioasă a pregătirii profesionale cu o temeinică pregătire politico-ideologică, de legare strînsă a acesteia cu practica, cu viaţa.

(Urmare din pag. 17)

Gheorghe Copos

Institutul de învăţămînt superior din Oradea

O atenţie permanentă am acordat-o bunei integrări a învăţămîntului cu cercetarea şi producţia. Rezultatele obţinute pînă în prezent sînt edificatoare. Dacă în cea de-a X-a Conferinţă a U.A.S.C.R. raportăm creşterea valorii muncii efectuate de un student de la 186 lei, cît era în 1973, la aproape 4.000 lei (venitul provenind din activităţile de integrare), ca urmare a posibilităţilor de care dispunem, consemnăm că la ora bilanţului efectuat în institut în întîmpinarea prezentei Conferinţe, cifra s-a ridicat la peste 11.000 lei. Anticipăm că în acest an universitar această cifră va fi considerabil depăşită. La aceste succese îmbucurătoare adăugăm dobîndirea de către Asociaţia Studenţilor Comunişti orădeni a locului 3 în întrecerea naţională „Fiecare A.S.C. – colectiv de educare prin muncă şi pentru muncă a studenţilor", precum şi îndeplinirea şi depăşirea planului de muncă patriotică.

Şi în activităţile de autodotare, cu o pondere deosebită la secţia educaţie fizică şi sport, rezultatele obţinute – respectiv construirea prin forţe proprii a unui modern poligon de tir, a unei săli de atletism şi a complexului de terenuri pentru tenis de cîmp, toate în valoare de peste 1 milion lei – au fost pe măsura posibilităţilor şi aşteptărilor noastre. Dorim să vă informăm, de asemenea, că în contextul extinderii bazei tehnico-materiale la secţia de subingineri, sîntem angajaţi în construirea şi amenajarea unei secţii de microproducţie, acţiune în care sîntem beneficiarii unei însemnate investiţii.

(Viaţa Studenţească, nr. 8-9, 694-695, 28 februarie 1978?)

GHEORGHE COPOS

Institutul de învăţămînt superior din Oradea)

IMPORTANTA EXPUNERE A MULTIUBITULUI CONDUCĂTOR TRASEAZĂ SARCINI DE MARE RĂSPUNDERE TUTUROR

Îmi este plăcut să remarc că, în munca noastră de formare, în spiritul eticii şi echităţii comuniste, noi avem adeseori alături şi asociaţiile studenţeşti care acordă sprijin eforturilor noastre de educare ştiinţifică şi moral politică a tinerilor.

În ciuda bunelor rezultate obţinute în direcţia pregătirii elevilor trebuie să recunoaştem că şi din cauza unor deficienţe persistente încă în munca organizaţiei UTC din şcoală, dar şi datorită unei defectuoase conjugări a eforturilor noastre cu cele ale asociaţiilor studenţeşti, roadele sînt încă departe de dorinţe şi posibilităţi. În această direcţie noi vrem să punem în practică, cît mai repede cu putinţă, indicaţiile formulate recent de secretariatul CC al UTC în legătură cu întărirea colaborării dintre şcolile medii şi asociaţiile studenţeşti în vederea îmbunătăţirii procesului instructiv educativ.

Ascultînd cu atenţie importanta expunere făcută la această a IX-a Conferinţă a UASCR de către secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, am înţeles încă o dată ce sarcini de mare răspundere stau în faţa tuturor factorilor angrenaţi în procesul de învăţămînt, fie ei asociaţii studenţeşti, organizaţii UTC din şcoli etc. Îmi exprim convingerea că, pe viitor, legăturile dintre învăţămîntul mediu şi învăţămîntul superior se vor adînci, aşa cum de altfel au perspective să o facă, că documentele pe care Conferinţa dumneavoastră le va adopta, în spiritul indicaţiilor Partidului Comunist Român, vor însemna contribuţii majore la progresul şcolii româneşti şi prin ea la progresul societăţii noastre multilateral dezvoltate, a României socialiste.

(Viaţa Studenţească nr. 13, 28 martie 1973, p. 17)

ADRIAN SEVERIN

secretarul comitetului UTC de la Liceul Mihai Viteazul din Bucureşti

Tovarăşa Elena Ceauşescu şi tovarăşul Nicolae Ceauşescu, părinţii dragi ai naţiunii, alături de unul din copiii lor

Cunoaşterea istoriei poporului român – temei al înfăptuirilor prezente

Ştiinţă fundamentală prin bogăţia izvoarelor şi metodelor ce le pune la îndemînă în investigarea şi interpretarea fenomenelor sociale, istoria, carte de căpătîi a unei naţii, îşi află într-o societate ca a noastră rolul şi locul pe deplin meritate. Este, incontestabil, dobîndа de bine adusă în planul cercetării teoretice de către secretarul general al partidului, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, întemeietor al unei concepţii cu largă deschidere spre însemnătatea acestei ştiinţe. Repunerea în drepturile firești ale istoriei, ce începe cu respectarea adevărurilor ei, marchează, începînd cu Congresul al IX-lea al partidului, o veritabilă cotitură. În cunoaşterea şi interpretarea trecutului istoric, temelie logică şi legică a unei anume evoluţii, respectînd principiile determinismului concepţiei materialiste despre lume, viaţă şi societate, se află sîmburele însuşi al înaintării, raportat nu doar la elanul afectiv firesc zămislit de modelul înaintaşilor, luptători pentru afirmarea propriei fiinţe, pentru libertate socială şi naţională, pentru independenţă, unitate şi demnitate, ci, în primul rînd, de dorinţa de a înălţa, prin muncă, această străveche ţară pe noi culmi de progres şi bunăstare ale civilizaţiei socialiste.

(Flacăra Iaşului, 28 octombrie 1989, Nr. 13.385, pg. 2)

LECTOR DR. IOAN SOLCAN

Din numărul următor: teoriile tovarăşului Dan Voiculescu, revenirea tînărului şi entuaziastului Adrian şi, în premieră pe mapamond, elogiul marinarului fruntaş!

TINĂRUL REVOLUŢIONAR – DESCHIDERE SPRE VIITORUL COMUNIST

Deşi cu o vechime mai mică în calitatea de Student, Adrian Severin – anul II, are deja o bogată activitate obştească. Ca elev al Liceului Mihai Viteazul din Bucureşti deţinea deja o bogată activitate de conducere în cadrul UTC. Ca membru al biroului UTC al sectorului 3, a participat la lucrările celei de-a IX-a Conferinţe a UASCR, atunci purtînd mesajul elevilor. Anul trecut, vicepreşedinte al CUASCR, este reales anul acesta în aceeaşi funcţie, iar în Conferinţa pe Centru universitar primeşte o nouă investitură – cea de membru al Biroului CUASCR din Centrul Universitar Bucureşti. Mulţi îl cunoaştem pe Adrian din timpul vacanţei de vară, cînd a făcut parte din comandamentul taberei Costineşti ca şi comandant al taberei de instruire de la Izvorul Mureşului. Avem deci deplina încredere că aleşii noştri în marele forum studenţesc ne vor reprezenta în deplin consens cu aspiraţiile noastre, cu tinereţea naoastră, cu puterea noastră de sacrificiu.

„După experienţa primei ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României» şi cu atît mai mult după cea de-a doua ediţie, există motive de satisfacţie pentru activiştii din comisia culturală a Universităţii din Bucureşti. Experienţa unor festivaluri ale artei studenţeşti a existat şi în alţi ani, dar Festivalul Naţional «Cîntarea României» a ridicat probleme noi şi o înţelegere nouă a conţinutului şi manifestărilor artei studenţeşti. Mă gîndesc în primul rînd la brigăzile artistice şi la dansul tematic.

(Viaţa Studenţească, 1978)

ADRIAN SEVERIN

Şeful comisiei culturale a Consiliului UASC din Centrul Universitar Bucureşti

ANUNŢ

Deţinătorii de autoturisme proprietate personală sînt informaţi că în duminicile următoare pot circula, după cum urmează:

— 28 august, 11 şi 25 septembrie autoturismele cu număr de înmatriculare fără soţ;

— 4 şi 18 septembrie, autoturismele avînd numărul de înmatriculare cu soţ.